Так день пройшов. Не треба каяття,
Не треба дум палких, як перша рана…
З золотолистям прийде забуття,
Це перша осінь – голуба і тьмяна…

Я так люблю твоїх очей глибінь,
Я так люблю про першу зустріч згадку,
Що вже не бачу болячіших змін…
Хай буде путь через чарівні кладки!

Поглянь, як молодо синіє даль,
Поглянь, як соячник кохає сонце…
Моя душа, мов гостреная сталь,
Проб’є препони, – не запнеш віконця…

Ти не сховаєшся ніде, ніде,
Ти не втечеш, знайду тебе й в пустелі…
Хоч боляче, а осінь все ж іде,
Золотолистям стежку мою стеле.